

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.

MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 26.2.2015

Čj. MSP-33/2015-OD-SPZ/2

Počet listů: 5

Přílohy: 1

Nejvyšší soud

Burešova 20

657 37 Brno

Věc: obv. M. J. - stížnost pro porušení zákona

Příloha: spis Městského soudu v Praze, sp. zn. 3 T 5/2011

Podle § 266 odst. 1, 2 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného M. J.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8.11.2012, sp. zn. 2 To 101/2012.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1.12.2011 sp. zn. 3 T 5/2011 byl obviněný M. J. uznán vinným pod bodem ad I) trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zák. č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, pod bodem ad II) zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem ad III) trestným činem ohrožování výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) tr. zák. č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, pod bodem ad IV) zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem ad V) zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem ad VI) zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, dílem pod bodem VI/2) také podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a dílem pod bodem VI/3) také podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a to vše ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem ad VII) zvlášť závažným zločinem podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl podle § 185 odst. 3 a za užití ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let, přičemž pro výkon tohoto trestu byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Vedle tohoto trestu mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu veškerých činností spojených s prací s dětmi a mladistvými na dobu 5 let. Dále bylo obviněnému podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození J. K. a F.Ch. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z podnětu odvolání státní zástupkyně podaného v neprospěch obviněného do výroku o trestu a odvolání obviněného směřujícího do všech výroků rozsudku nalézacího soudu věc v intencích ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal Vrchní soud v Praze, přičemž svým usnesením ze dne 14.3.2012 sp. zn. 2 To 8/2012 napadený rozsudek z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. zrušil a věc vrátil podle § 259 odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze. V odůvodnění svého kasačního rozhodnutí přitom uvedl, že se plně ztotožnil s námitkami uplatněnými v odvolání obviněného v tom směru, že v žádném případě nedošlo ke shodě posouzení duševního stavu obviněného znalci, kteří byli ve věci činní. Jedná se především o závěry znalce PhDr. Slavomila Hubálka. Nalézacímu soudu proto uložil, aby znovu vyslechl všechny znalce v hlavním líčení, a to za jejich vzájemné přítomnosti. Pokud se pak znalci na svých závěrech neshodnou, bude nutno podle § 110 odst. 1 tr. ř. vyžádat posudek ústavu. V případě, že znalecký ústav bude soudem k řízení přibrán, bude třeba položené otázky rozdělit zvlášť pro znalce psychiatry a zvlášť pro znalce psychology. Současně nalézacímu soudu přikázal, aby se vypořádal s obviněným nově navrženým důkazem (obsahem telefonu, který byl obviněnému J. odebrán a později vrácen).

Městský soud v Praze věc znovu projednal v hlavním líčení a rozsudkem ze dne 3.5.2012 sp. zn. 3 T 5/2011, pokud se týká výroku o vině a výroku o trestu odnětí svobody, rozhodl v podstatě stejně jako v předchozím zrušeném rozsudku. Ke změně však došlo jednak ve výroku o trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu veškerých činností spojených s prací s dětmi a mladistvými na dobu 10 let namísto původně uložených 5 let a dále ve výroku o náhradě škody. Podle ust. § 228 odst. 1 tr. řádu byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným J. K. a F. Ch. každému částku ve výši 50.000,- Kč. Podle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu byli D. Ř. a O. V. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Obviněnému bylo znovu uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.

Vrchní soud v Praze na základě odvolání státní zástupkyně podaného v neprospěch obviněného do výroku o trestu a odvolání obviněného, kterým napadl shora citovaný rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu, v intencích ust. § 254 odst. 1 tr. řádu znovu věc přezkoumal a usnesením ze dne 14.6.2012 sp. zn. 2 To 54/2012 napadený rozsudek opět z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. zrušil a věc vrátil podle § 259 odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že základní pochybení je nutno spatřovat v tom, že soud prvního stupně sice správně vyslechl všechny znalce v hlavním líčení, jejich výpovědi však řádně nevyhodnotil. Nalézací soud především neprovedl úkon, který mu byl uložen odvolacím soudem, tzn., že ačkoliv nedošlo k názorové shodě znalců, nepřibral k řízení znalecký ústav. Městskému soudu v Praze bylo proto uloženo, aby přibral znalecký ústav, případně provedl i důkazy další, pokud v rámci opakovaného hlavního líčení jejich potřeba vyvstane, tedy zejména zvážil návrh obviněného, aby byl znovu posouzen duševní stav poškozených v případech, kde působil znalec PhDr. Hubálek. Pokud nalézací soud třeba i s odkazem na zpracovaný ústavní posudek tomuto návrhu nevyhoví, musí postupovat podle § 125 odst. 1 tr. řádu a tento závěr ve smyslu citovaného ustanovení řádně odůvodnit.

Městský soud v Praze věc znovu projednal v hlavním líčení a v pořadí třetím rozsudkem ze dne 3.9.2012 sp. zn. 3 T 5/2011 uznal obviněného vinným v bodě I. trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zákona č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, kterého se dopustil tím, že

v přesně nezjištěné noční až ranní době v blíže nezjištěném dni na konci měsíce srpna 2001 v budově Základní školy v katastrálním území obce Neveklov, okres Benešov, během soustředění florbalového klubu úmyslně přilehl k jednomu z hráčů klubu, ke spícímu poškozenému nezl. A. P. a počal jej hladit po celém těle, následně uchopil ruku poškozeného a snažil se ji vložit do oblasti svých genitálií, aby mu nezletilý prováděl masturbaci, což poškozený odmítal, a říkal mu, že tohle dělat nebude, posléze svou rukou uchopil genitálie

nezletilého poškozeného a prováděl mu masturbaci a svého jednání zanechal až poté, co se poškozený začal fyzicky bránit,

v bodě II. zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1,2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, úč. od 1.1.2010, kterého se dopustil tím, že

v době kolem 03:00 hod. dne 16.2.2008 ve svém bytě v Praze 5, úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů klubu F. poškozenému ml. O. J. čímž ho přivedl do stavu těžké opilosti, v důsledku čehož se stal osobou bezbrannou a obviněný využil této situace, úmyslně přilehl ke spícímu poškozenému a počal jej opakovaně hladit po vnitřní straně pravého stehna a postupoval až do oblasti genitálií, čemuž se poškozený bránil tak, že se otáčel k obviněnému zády, aby mu zabránil v dalším fyzickém kontaktu na intimních partiích, a protože nevěděl, jak má reagovat, předstíral spánek a čekal, co bude dál, v důsledku toho obviněný svého jednání zanechal a odešel,

v bodě III. trestným činem ohrožování výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) tr. zák. č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, kterého se dopustil tím, že

v přesně nezjištěné noční době nezjištěného dne v měsíci červnu roku 2008 ve sportovní hale SAREZA v Ostravě úmyslně přilehl k jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. D. Ř. a počal jej líbat na tvář, hladit po hrudi, přičemž mu slovně projevoval náklonnost, hladil ho v oblasti břicha a při hlazení postupoval do oblasti genitálií, avšak na základě aktivního odporu poškozeného k fyzickému kontaktu v oblasti genitálií nedošlo a obviněný svého jednání zanechal,

v bodě IV. zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku, úč. od 1.1.2010, kterého se dopustil tím, že

1. v přesně nezjištěné noční době nezjištěného dne v měsíci srpnu 2008, a to až do 14.8.2008, ve svém bytě v Praze 5, úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. J. N. čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, přičemž obviněný využil této situace, úmyslně přilehl k usínajícímu poškozenému a počal jej hladit po

boku těla, přes břicho až do oblasti genitálií a svého jednání byl nucen zanechat, protože poškozený vstal a z místnosti odešel,

2. v přesně nezjištěné noční době na přelomu roku 2008 – 2009 ve svém bytě v Praze 5, úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. J. S. čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, který využil této situace, kdy poškozený ležel na posteli a spal, stáhl mu trenýrky, uchopil jeho ruku a třel s ní v oblasti svých genitálií a současně svoji rukou prováděl masturbaci poškozenému a dalšího jednání musel zanechat, protože se poškozený probudil a otočil se k němu zády,

v bodě V. zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, úč. od 1.1.2010, kterého se dopustil tím, že

v době mezi 00:30 až 01:00 hod. dne 24.1.2010 ve svém bytě v Praze 5, úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. D. S. a poté úmyslně přilehl ke spícímu poškozenému, nadzvedl peřinu, kterou byl poškozený přikryt a počal jej hladit po stehně a postupoval až do oblasti genitálií, avšak na základě aktivního odporu poškozeného k fyzickému kontaktu v oblasti genitálií nedošlo a svého jednání musel zanechat,

v bodě VI. zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku dílem pod bodem VI/2 také podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a dílem pod bodem VI/3 také podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a to vše ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

1. v přesně nezjištěné noční době z 3. 6. 2010 do ranních hodin dne 4.6.2010 v ubytovacím prostoru DDM Praha 10, na soustředění florbalového týmu úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. V. K. čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, přičemž obviněný využil této situace a poškozeného poté, co se pozvracel, osprechoval a uložil ho ke spánku, přičemž si k usínajícímu poškozenému úmyslně přiklekl a počal poškozeného osahávat přes oděv v oblasti genitálií a

s tímto jednáním přestal až v okamžiku, kdy se poškozený probudil, dal najevo svůj nesouhlas a otočil se k němu zády,

2. v přesně nezjištěné noční době nezjištěného dne začátkem měsíce července 2010, ve svém bytě v Praze 5, úmyslně, opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. J. K. čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, přičemž obviněný využil této situace, kdy poškozený ležel na posteli a stáhl mu trenýrky, svým ztopořeným penisem mu třel v anální oblasti, dále poškozenému ústy sál pohlavní úd a třel mu pohlavní úd rukou, přičemž poškozený se bál nějak projevit, a proto pouze vyčkával, až obviněný se svým jednáním ustane, a tímto jednáním obviněný poškozenému způsobil specifickou formu posttraumatické stresové poruchy, mezinárodně nazývanou – rape trauma syndrom a tento následek je hodnocen jako těžká újma na zdraví,

3. v přesně nezjištěné noční době nezjištěného dne začátkem měsíce července 2010, ve svém bytě v Praze 5, úmyslně, opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému nezl. O. V. čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, přičemž obviněný využil této situace a poškozeného, který se pozvracel, vysprchoval, vysvlékl, uložil jej na pohovku, přilehl si k němu a uchopil penis nezletilého do své ruky, osahával ho a třel ho, současně uchopil poškozenému ruku, vložil do ní svůj penis a tímto způsobem masturboval po dobu asi 5 minut a následně jednání zanechal a z místnosti odešel,

v bodě VII. zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, úč. od 1. 1. 2010, kterého se dopustil tím, že

v přesně nezjištěné noční době z 22. 12. 2010 do ranních hodin dne 23.12.2010 v bytě v Praze 5, úmyslně opakovaně podal alkohol jednomu z hráčů florbalového klubu F. poškozenému ml. F. Ch., čímž ho přivedl do stavu absolutní bezbrannosti, tedy celkové odevzdanosti bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle, kdy poškozený nebyl schopen jakéhokoli vlastního úsudku a tedy ani jakkoli ovlivnit jednání obviněného, přičemž obviněný využil této situace, kdy poškozený ležel na pohovce, nejprve jej třel rukou v oblasti genitálií s následnou masturbací pod oděvem, posléze jej vysvlékl a pokračoval v masturbaci poškozeného, poté třel svůj penis v anální oblasti poškozeného a následně mu svůj penis zavedl do análního otvoru, a tímto jednáním mu způsobil specifickou

formu posttraumatické stresové poruchy, mezinárodně nazývanou – rape trauma syndrom a tento následek je hodnocen jako těžká újma na zdraví.

Za tyto trestné činy byl obviněnému M. J. uložen podle ust. § 185 odst. 3 a za užití ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku, úč. od 1.1.2010, úhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 let, přičemž podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou; podle § 73 odst. 1, odst. 3 téhož tr. zákoníku mu byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu veškerých činností spojených s prací s dětmi a mladistvými na dobu 10 let.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obviněnému uloženo zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným J. K. a F. Ch. částku 50 000 Kč každému z nich; podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození D. Ř. a O. V. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonem stanovené lhůtě odvolání pouze obviněný M. J., přičemž po projednání věci ve veřejném zasedání Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 8.11.2012 pod sp. zn. 2 To 101/2012 toto odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Dovolání obviněného bylo odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu, tedy jako zjevně neopodstatněné, usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15.5.2013 sp. zn. 7 Tdo 368/2013.

Nejvyšší soud se v odůvodnění rozhodnutí vyslovil pouze k otázce právního posouzení skutků, když obviněný v dovolání zejména namítal, že v napadené části výroku o vině byl odsouzen za trestné činy, jejichž zákonným znakem je zneužití bezbrannosti, přičemž ze skutkových zjištění uvedených ve výroku o vině nevyplývá, že poškození byli v takovém stavu, v němž nebyli schopni projevit svou vůli ve vztahu k jeho jednání. K tomu Nejvyšší soud zdůraznil, že podstatné je zjištění, že obviněný úmyslně opakovaně podal poškozeným alkohol, neboť v tomto ohledu jeho jednání bezprostředně směřovalo k tomu, aby poškozené uvedl do stavu bezbrannosti a aby tohoto jejich stavu zneužil k vykonání pohlavního styku s nimi.

Obviněným podaná ústavní stížnost v předmětné trestní věci byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2464/13 ze dne 23.9.2014, a to jako zjevně neopodstatněná.

Podle ust. § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu pak orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu platí, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle odstavce 3. téhož zákonného ustanovení platí, že jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Podle § 264 odst. 2 tr. řádu platí, byl-li napadený rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

Podle § 256 tr. řádu odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Dle odst. 2. citovaného ustanovení jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Podle odst. 3. téhož zákonného ustanovení soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení. A konečně podle odstavce 4. ust. § 39 tr. zákoníku platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu, včetně okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující. K okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.

Podle § 40 odst. 1 tr. zákoníku, jestliže pachatel spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky, přihlédne soud k této okolnosti při stanovení druhu trestu a jeho výměry. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení má-li soud za to, že by vzhledem k zdravotnímu stavu pachatele uvedeného v odstavci 1 bylo možno za současného uložení ochranného léčení (§ 99) dosáhnout možnosti jeho nápravy i trestem kratšího trvání, sníží trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, přičemž není vázán omezením uvedeným v § 58 odst. 3, a uloží zároveň ochranné léčení.

V ustanovení § 42 písm. a) – p) tr. zákoníku jsou pak demonstrativně vyjmenovány okolnosti, ke kterým soud přihlédne při ukládání trestu jako k okolnostem přitěžujícím.

Těmito ustanoveními se však soudy při svém rozhodování v předmětné trestní věci podle mého názoru důsledně neřídily.

Porušení zákona spatřuji především v tom, že se soudy I. a II. stupně náležitě nevypořádaly s námitkami obhajoby uplatněnými v průběhu trestního stíhání obviněného, pokud se týká způsobu výslechu svědků orgány činnými v trestním řízení v přípravném řízení,

jimiž byla zásadním způsobem zpochybňována věrohodnost výpovědí jednotlivých poškozených. Ze svědeckých výpovědí poškozených je totiž zřejmé, že ještě před jejich podáním se poškození opakovaně scházeli v bytě svědka N., a to za jeho účasti a dále též za účasti svědka J. a příslušníků Policie ČR. Na těchto schůzkách se jmenovaní vzájemně domlouvali a ladili své výpovědi. Z tohoto hlediska jsou pak zásadní následující výňatky z výpovědí jednotlivých svědků v průběhu přípravného řízení.

J.: „Já jsem měl za úkol nějak ty kluky sehnat k panu N. domu a tam se jich ptali.“

S.: „Přes pana N. jsem se dozvěděl o ostatních klucích a pak jsem se ptal i těch ostatních.“

Poškozený S. na otázku obhájce obviněného, zda byl na nějaké schůzce se všemi poškozenými, odpověděl: „Všichni ne, byl tam akorát pan N., J. N., D. Ř., K. K. a to je snad všechno. Sešli jsme se u N. doma.“

Svědék V.: „J. mi říkal, že to celý zorganizoval, že na policii byl první.“

Svědék Ř.: „My jsme se rozhodli, že to budeme řešit, tak jsme sjednali tu schůzku, já, P. N. a J. J. a budeme to řešit.“

Poškozený K. na otázku, zda se sešli s nějakými dalšími kluky u svědka N., uvedl: „Ano. Poprvý jsme tam byli, myslím, že tři, já, D. Ř., J. J., J. N. a já teď nevím přesně, jak se jmenuje, říká se mu B.. Na druhém setkání, když už tam byli policisté, tak tam byl D. S., já, D. Ř., J. S., J. N....“

Svědék poškozený K. na otázku, kde a za jak dlouho po té první schůzi se ta druhá schůzka odehrála, uvedl: „Obě byly u N. a bylo po týdnu.“

Svědék N. vypověděl: „N. mně poskytl všechny informace k případu: pan J. mu posílá hráče, kteří vznesli obvinění proti M. J. k němu domů, kde snad pak společně s kpt. P. hráče vyslýchali a instruovali hráče k tomu, jak mají dále vypovídat. Dále na otázku, proč mi ty informace nesdělil dříve, mi odpověděl, že tomu nejprve nevěřil a na základě pak těch výsledků a spolupráce s policií byl instruován, že o těch věcech už s nikým mluvit nemá. Poté jsem se mu já snažil říct svůj pohled na konkrétní situaci, což vedlo k tomu, že pan N. vytahl telefon, volal své ženě, zjišťoval si tel. číslo na kpt. P., napsal ho přede mnou na tabuli a chtěl ji okamžitě volat, že chce změnit svoji výpověď.“

Ostatně o tom, že se spolu poškození předběžně domlouvali, svědčí též výskyt až nápadně mnoha podobností v jejich výpovědích, kdy tito jednáni obviněného popisovali v zásadních rysech shodným způsobem. Soud tedy zjevně pochybil, pokud při posuzování věrohodnosti výpovědí poškozených nevzal v potaz jejich vzájemnou kooperaci za účasti příslušníků PČR ještě předtím, než došlo k samotným výsledkům, přičemž toto pochybení soudu mohlo mít zcela zřejmě vliv na správnost jeho skutkových zjištění. Bylo proto povinností obou soudů, aby se s těmito námitkami obhajoby řádným způsobem vypořádaly, což neučinily.

Po seznámení s obsahem spisového materiálu dále zjišťuji, že postupem soudů I. a II. stupně došlo v dané věci rovněž k porušení zásady *reformatio in peius*.

Jak je totiž patrné ze shora uvedeného, v pořadí prvním rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1.12.2011 sp. zn. 3 T 5/2011 byl M. J. odsouzen podle ust. § 185 odst. 3 a za užití ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let se zařazením obviněného do věznice s dozorem, přičemž mu byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu veškerých činností spojených s prací s dětmi a mladistvými na dobu 5 let, a to za současného uložení ochranného léčení sexuologického v ambulantní formě. Podle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu pak byli poškození J. K. a F. Ch. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Proti tomuto rozsudku si posléze sice podal odvolání jak obviněný, tak státní zástupce, konkrétně pak obviněný směřoval své odvolání do všech výroků, zatímco státní zástupkyně napadala v neprospěch obviněného pouze výrok o trestu, avšak vzhledem k tomu, že jak je zřejmé z odůvodnění následně vydaného usnesení soudu druhého stupně ze dne 14.3.2012 sp. zn. 2 To 8/2012, ke zrušení rozsudku nalézacího soudu došlo výhradně na základě námitek obviněného ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy k odvolání obviněného. Za této procesní situace byl Městský soud v Praze se zřetelem k ustanovení § 264 odst. 2 tr. řádu při novém rozhodování povinen celkově nezhoršit postavení obviněného. Pokud pak Městský soud v Praze v navazujícím rozsudku ze dne 3.5.2012, sp. zn. 3 T 5/2011, při nezměněném rozsahu trestné činnosti a zcela totožné právní kvalifikaci uložil obviněnému vedle úhrnného trestu odnětí svobody v trvání 7 let se zařazením do věznice s dozorem rovněž trest zákazu činnosti specifikované výše v trvání 10 let, oproti původnímu trestu zákazu činnosti v trvání 5 let, a obviněného navíc oproti rozsudku ze dne 1.12.2011 podle ust. § 228 odst. 1 tr. řádu uznal povinným zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným J. K. a F. Ch. částku ve výši 50 tisíc každému z nich, porušil tím zcela zřejmě zásadu *reformatio in peius* vyslovenou v již zmiňovaném § 264 tr. řádu. Obviněnému i v tomto případě bylo uloženo ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě.

Pokud obviněný a státní zástupkyně podali proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3.5.2012 sp. zn. 3 T 5/2011 odvolání ve stejném rozsahu, jak je uvedeno shora, a zrušil-li posléze vrchní soud prvoinstanční rozhodnutí vzhledem k námitce obviněného ohledně nejasností stran jeho duševního stavu, zopakoval městský soud svoji chybu, pokud beze změny skutků a jejich právního posouzení obviněnému novým rozsudkem ze dne 3.9.2012 sice již neuložil ochranné léčení, avšak uložil kromě trestu zákazu výše specifikované činnosti v délce 10 let, též úhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 let se zařazením do věznice s ostrahou namísto původně uloženého úhrnného trestu odnětí svobody v trvání 7 let do věznice s dozorem, a rovněž pochybil, pokud obviněného podle ust. § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal povinným k náhradě nemajetkové újmy poškozeným J. K. a F. Ch..

Jsem rovněž přesvědčena o tom, že v napadené věci byl porušen zákon v neprospěch obviněného, pokud mu byl výrok o trestu zpřísněn s odůvodněním, že doplněním důkazního řízení bylo dodatečně zjištěno, že obviněný de facto poruchou sexuální preference (tedy žádnou parafílií) netrpí.

Duševní porucha, je-li jejím důsledkem vymizení složky rozumové nebo složky volní, má v první řadě vliv na posouzení trestní odpovědnosti pachatele. Na určení výměry trestu pak může mít duševní porucha dopady leda za předpokladu, že se pachatel v době činu nacházel ve stavu zmenšené přičetnosti, kterou si byť z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky. Trestní zákoník totiž soudu ukládá zohlednění této okolnosti při stanovení druhu trestu a jeho výměry. Předpokládá-li pak zákon shovívavější přístup při ukládání trestu u zmenšeně přičetného pachatele, pak skutečnost, že byl pachatel v době spáchání trestu zcela přičetný, by na určení výměry trestu ve smyslu jejího event. zvýšení již míti vliv neměla. Možnost klást pachateli při ukládání trestu k tíži jeho plnou přičetnost ostatně neplyne ani z ustanovení § 39 a § 42 tr. zákoníku.

Jde-li o ustanovením § 39 odst. 1 tr. zákoníku zmíněné osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele, pak zde má zákon na mysli okolnosti, které mají význam z hlediska potenciálních zcela konkrétních dopadů trestu na život pachatele, tzn. že jde o okolnosti vzhledem k nimž je pro různé pachatele určitý trest různě citelný. Ačkoliv tyto okolnosti mohly být přítomny již v okamžiku spáchání trestného činu, rozhodující bude jejich přítomnost v době rozhodování o trestu. Typicky se tak bude jednat o aktuální zdravotní stav, zaměstnání, společenské postavení atd. pachatele, popř. o obdobné okolnosti související s rodinou pachatele. Skutečnost, že obviněný netrpí poruchou sexuální preference pod žádnou z právě uvedených v zákoně vypočtených okolností tedy zjevně podřadit nelze, když tato skutečnost nemá žádný vliv na to, jak moc citelný pro obviněného trest bude.

Přitěžující okolnosti uvedené v ustanovení § 42 tr. zákoníku jsou stanoveny pouze demonstrativně, tzn. že povahu přitěžujících okolností lze přiznat též jiným obdobným okolnostem. Jak je patrné z citovaného ustanovení skutečnost že obviněný netrpí žádnou sexuální anomálií, nelze přímo podřadit pod žádnou z vypočtených přitěžujících okolností, přičemž této skutečnosti zjevně ani nelze přiznat povahu obdobné přitěžující okolnosti.

Ač tyto vady nebyly v odvolání obviněného výslovně uvedeny, rozsah přezkumné činnosti umožňoval jejich nápravu, přesto ji odvolací soud nezajistil.

Závěrem podotýkám, že na shora uvedená pochybení kromě avizované nezákonnosti uloženého trestu zákazu činnosti především co do jeho rozsahu a neúplnosti skutkových zjištění nebylo v podaném dovolání ani v ústavní stížnosti obviněného poukazováno a tedy Ústavní soud ani Nejvyšší soud se touto problematikou nezabývaly.

Proto **navrhuji**, aby Nejvyšší soud:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8.11.2012, sp. zn. 2 To 101/2012, byl v neprospěch obviněného M. J. porušen zákon zejména v ustanoveních § 254 odst. 1, § 256 tr. řádu a v řízení tomuto

rozhodnutí předcházejícím v ustanovení § 2 odst. 5, 6 a § 264 odst. 2 tr. řádu a v ust. § 39 tr. zákoníku;

2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené rozhodnutí zrušil a zrušil i veškerá další rozhodnutí na ně obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a současně zrušil i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.9.2012, sp. zn. 3 T 5/2011, a
3. podle § 270 odst. 1 trestního řádu přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.